

Βασίλης Παπαθανασίου

Παράσταση

πέρασε τό χέρι ανάμεσα στά μαλλιά της έτσι καθώς έπεφταν ξέμπλεκα αναρριχώμενα παραμύθια στην αίσθηση και γύρισε τό κεφάλι της άπίθανα άργά για νά ξεμπλέξει τά παράσιτα διαλύοντας τήν τελευταία άχτίνα πού θά περάσει στό λεξικό άνώνυμων ποιός θά μπορούσε νά βοηθήσει σέ τούτη τήν άποσύνθεση κι εγώ έμεινα μ' άνοιχτό τό στόμα δέν περιμένα τούτη τή κουβέντα κι εκείνη κουνάει τά χέρια της ό φάρος σβηστός εκείνη τρυπάει τ' αυτιά τών θαλάσσιων μεμβράνων μέ κάτι άπίθανα τεράστιες ζητωκραυγές πού θά 'λεγες ότι δέ βγαίνουν από στόμα ανθρώπου κι εγώ δέ ξέρω τί όμως προσπάθησ... νά περάσ... τήν άνοξειδωτη γεύση στό τέλος μετά τήν παράσταση και δέν μπόρεσα νά παρακολουθήσω όλες τίς κινήσεις πού έκανε γιατί σάστισα τέτοιες κινήσεις θύμιζαν τεράστια ανακόντα πού μεταμορφώθηκε για τή περίσταση σέ σειρήνα μ' άρέσει μού θυμίζει τούς ήρωες σέ έργα του ντοστογιέφσκι έτοιμοι νά βουτήξουν στή δυστυχία τους μέ τό αιώνιο χαμόγελο στά χείλια μά έπειτα ανακαλύπτουμε έκθαμβοι ότι ξέρουν νά κολυμπάνε και βρίσκονται στην επιφάνεια μόνο και μόνο για νά ζευγαρώσουν μέ τήν ανακόντα τέλος πάντων αυτά είναι για άλλους καιρούς βάλθηκα νά φωνάζω τώρα ταιριάζει μιá άπίθανα χαριτωμένη υπόκλιση κι ίσως μιá άσκοπη επανάληψη πού σύντομα θά αναγκάσει μερικούς νά φωνάξουν στό πλαϊνό αυτί ότι εδώ ήρθανε και καλά θά ήταν νά έφευγαν γιατί έχουν και σπίτι. πφ!

